

Výchova a vzdělávání z perspektivy Svrchované Jednoty Vědomí

Chtěl bych v tomto článku podat svědectví o výchově a vzdělávání svého syna, které jsme v uplynulých sedmi letech od jeho narození absolvovali. Díky této zkušenosti jsem mohl mnohé pochopit a ocenit. Vzhledem k tomu, že průběh a podoba jeho výchovy a vzdělávání – jak se domnívám – je netradiční v porovnání se současnými zvyklostmi, rád bych podal toto svědectví těm, kteří přistoupí k výchově a vzdělání svých dětí v podobném Duchu, aby měli k dispozici zprávu, ze které bude jasně zřejmé, že touto cestou lze kráčet a výsledky tohoto přístupu jsou nadmíru efektivní.

Než začnu se svým vyprávěním, chci také předeslat, že tento text rozhodně není a nechce být kritikou či odsuzováním stávajících výchovných a vzdělávacích systémů. Vyjadřuji těmto systémům a přístupům hlubokou vděčnost a pochopení a ocenění jejich funkce při vzdělávání obyvatel planety. V tomto textu odhaluji pouze nové směry, kterými se pravděpodobně uvedené systémy budou postupně vyvíjet, tak jak bude vědomí Svrchované Jednoty sestupovat do lidství. Nejde o odhalení teoretické, nýbrž o svědectví z praktické zkušenosti, kterou mi bylo umožněno učinit při výchově našeho syna.

Abych mohl své vyprávění začít, asi bude zapotřebí také nejdříve říci, že žiji a projevuji se ze stavu vědomí Svrchované Jednoty. Není jednoduché tento stav vědomí popsat slovy, aby mohlo být pochopeno, čím ve skutečnosti je, neboť tento stav vědomí do lidství teprve sestupuje. Jednoduše napíšu, že my, kteří žijeme v tomto stavu vědomí, si uvědomujeme, že *jsme částíčkou Jediného, který je Vším*. Z této perspektivy vnímáme život poněkud jiným způsobem, než ti, kteří se identifikují pouze s částíčkou namísto s celkem. Pro ilustraci toho, o jakou perspektivu vnímání se jedná, použiji pár citátů z *Manifestu Svrchované Jednoty*, tak jak byl publikován na webech *Řádu učitelů Lyricus* (www.lyricus.cz):

- *Žádná bytost nepotřebuje jiné vědomosti, než svůj jedinečný Pohled Celistvosti.*
- *Žít z pohledu Celistvosti znamená cenit si všech věcí takových jaké jsou a být svědkem jejich vyjádření, kterým přispívají k jednotě.*
- *Všechny podmínky existence jsou aspekty jediné podmínky reality neomezeného vyjádření sama sebe.*
- *Neexistuje žádný model existence mimo modelu vyjádření sebe sama.*
- *Pochopení světa je možné jen do té míry, do jaké pochopíte sebe.*
- *Není žádná hierarchie, je pouze Jeden, který je Vším.*
- *Pravá svoboda je přístup k Prvotnímu Zdroji.*
- *Bytost se nemůže více přiblížit Prvotnímu Zdroji, než když plně prožívá každý okamžik.*
- *Neexistuje nástroj nebo technika, která by urychlovala rozvíjení vědomí.*
- *Rozvoj, vývoj, cykly růstu, odumírání a transformace jsou všechny vázané na stejný předpoklad a tím je oddělenost v lineárním čase.*
- *Všechny fragmenty náboženství, vědy a filosofie, i když jsou ucelené, představují pouze nepatrný obraz reality.*

Manifest Svrchované Jednoty

Stav vědomí Svrchované Jednoty je pravou identitou všech bytostí v této době na této planetě. Tento stav vědomí je spojením částí vědomí existujících ve věčnosti – mimo čas a prostor, s částmi vědomí existujícími uvnitř času a prostoru. Je tedy spojením věčného a pomíjivého, neboli – slovy Lyricusu – spojením duše-osobnosti a ego-sobnosti. V tomto stavu vědomí chápeme, že jsme věčnými entitami vědomí existujícími mimo čas a prostor a že lidská osobnost (lidský nástroj, lidské tělo), kterou odíváme ve světech časoprostoru, je pouhým dočasným vozítkem této věčné identity – duše-osobnosti.

Toto sebe-uvědomění a z něho vyvěrající pochopení vytváří odlišný pohled na inteligenci bytosti a jedince. Tento odlišný pohled je zčásti charakterizován afirmacemi Manifestu Svrchované Jednoty uvedenými výše. Lze je chápat také jako jednoduché abstraktní osnovy pro tvarování vnímání bytosti, tedy pro výchovu a vzdělávání. Vzhledem k tradičnímu přístupu ke vzdělávání a výchově je zde jeden podstatný rozdíl, na který si dovolím poukázat:

*Bytost oživující jedince je přirozeně inteligentní - vlastně je inteligencí samou, je vtělenou duchovní či inteligenční esencí **Jediného, který je Vším.***

Z toho vyplývá, že inteligence není něco, co by bylo získáno výchovou či vzděláním. V mnohých případech je tomu právě naopak. Přirozená inteligence bytosti – která je rovna Univerzální inteligenci vyvěrající z věčnosti - je výchovou a vzděláním zastřena, zmenšena či deformována. To jak je bytost vedena k tomu, aby se identifikovala s pomíjivým tělem namísto věčným obyvatelem uvnitř. K tomu uvedu jeden metaforický příklad, jenž použil James v rozhovoru s Markem Hemptem, 2. část:

James: *„Děti začne unášet jejich kultura ve věku pěti let. Jestliže je jejich kultura založená na strachu, tak se zpravidla, až na několik málo výjimek, budou učit tomuto strachu. Tento strach popírá nebo zmenšuje důvěru nejen ve vnější svět či vesmír, ale co je důležitější - v sebe. Tato nedůvěra se projevuje ve velmi, velmi jemných vlastnostech, mnohých, které jsou dokonce nezpozorovatelné rodiči, protože jsou generační. Jestliže děti rostou ve strachu, inklinují k definování sebe v termínech smrtelnosti, či zranitelnosti a izolace. Tyto vlastnosti potlačují rozpínavost a rozsah Ducha, který každým okamžikem protáhá skrze jejich nervovou soustavu, jejich srdce a mysl.“*

„Představte si, že máte velmi silné vozidlo k prozkoumání naší planety, ale v okamžiku narození jste dostali pásku na oči. Zvláštností této pásky je, že je při narození relativně průhledná. Nicméně každým měsícem se stává více matná. Jakmile jste opravdu schopni ovládat toto silné vozidlo, páska na očích je neprůhledná. Takže nyní můžete řídit, ale nevidíte. Nyní můžete zkoumat, ale jen s krajní opatrností, protože vlastně nevěříte svému vnímání vašeho místního vesmíru.“

Z této perspektivy tedy výchova a vzdělání zajišťuje, aby se duše-osobnost (tj. univerzální inteligence bytosti) přizpůsobila realitní matici místa a času ve kterém jako jedinec žije. Jedná se tedy o jakousi „kalibraci“ univerzální inteligence bytosti pro daný bod v časoprostoru, kde nekonečná bytost existuje jako jedinec. Výchova a vzdělání **nevytváří** inteligenci, nýbrž hraje roli **přizpůsobení a propojení** již existující Univerzální inteligence bytosti s konkrétním místem a časem, ve kterém jedinec žije, projevuje se a vnímá.

Toto **přizpůsobení a propojení** se však děje tak přirozeným způsobem, jako je prosté vnímání toho, co je projevováno a co je vnímatelné stávajícími pěti smysly lidského nástroje. Zdrojová inteligence je pravou identitou bytosti a je to ona, která směřuje zrak, sluch, hmat, čich a chuť jedince k potřebným vjemům. Toto řízení vnímání se děje přirozeně z nitra jedince a snaha o jakékoliv vnější ovlivnění je spíše komplikací než ulehčením. Přejde-li snaha o vnější řízení vývoje

jedince do formy příkazů a zákazů, způsobí to zmenšení či přerušení spojení jedince s jeho originálním zdrojem inteligence – duší. Jedinec se stává závislý na vnějších informacích a instrukcích a „*páska na jeho očích zneprůhlední*“.

Proto to, co je potřeba opečovávat jako „oko v hlavě“, je intuitivní inteligence jedince. Je to *hlas srdce*, který je projevem autentické inteligence duše. Toto spojení jedince s jeho srdeční či intuitivní inteligencí zajišťuje tu pravou „*kalibraci*“ univerzální inteligence bytosti s bodem v časoprostoru, ve kterém existuje jako jedinec. Z toho jasně vyplývá, že jedince není potřeba vychovávat či vzdělávat, nýbrž je mu potřeba vytvořit „*prostor*“ pro jeho vlastní tvorbu tím, že je mu ponechána svoboda projevování a vnímání. Zdrojová inteligence uvnitř jedince poskytne potřebné vedení a přinese takové vjemy a projevy, které jsou nejlepším způsobem výchovou a vzděláním potřebným k žití v daném místě časoprostoru. My, jako průvodci a svědci tohoto procesu, můžeme být pouze tichými pozorovateli, kteří nezasahují do procesu výuky, tak jak ho provádí Zdrojová inteligence bytosti. Můžeme se učit společně se „*vzděláváním*“ jedincem z toho, co je projevováno a vnímáno.

Aby tento přirozený proces samo-vzdělávání se pomocí zkušeností mohl probíhat, je potřeba žít ve *Zdrojové Rovnosti* čili pochopení, že všichni jsme částkami Jediného a teprve dohromady vytváříme obraz Celku a to nezávisle na tom, jakou informaci ta která částka nese; vždy přináší celku nepostradatelné a potřebné informace vyvěrající z její jedinečné perspektivy vnímání a projevu:

Žádná bytost nepotřebuje jiné vědomosti, než svůj jedinečný Pohled Celivosti.

Tento jedinečný pohled a projev každé bytosti je tím, co ji spojuje s Celkem. Jedinec a Jednota jsou spojeni právě prostřednictvím autentických projevů a vjemů bytosti. Je nutné tyto projevy a vjemy nechat probíhat, umožnit je a ctít je. To vyžaduje *odložení sebedůležitosti stranou* u toho, kdo se považuje za inteligentnějšího, vzdělanějšího, chytřejšího a kdo se na základě těchto pocitů staví do role vychovatele či učitele. Je potřeba pochopit a realizovat, že žák a učitel jsou jedním, že mezi nimi existuje Zdrojová Rovnost, která prostřednictvím jejich interakce provádí u obou proces výuky a vzdělávání se pomocí zkušenosti. Není učitel a žák, je jen proces *Učení se* a oba – učitel i žák – plynou v tomto procesu – proudu Zdrojové Inteligence – bez rozdílu.

Tato realizace otevře dveře Tvůrčímu proudu Zdrojové inteligence bytosti, ve kterém se začnou aktivovat Zdrojové kódy bytosti, jež přinesou maximální naplnění jejího účelu a poslání v místě a čase, ve kterém se bytost inkarnovala. Výuka probíhá simultánně v mnoha časoprostorech, v mnoha dimenzích bytí a v mnoha úrovních vědomí. Je to způsob výuky doposud na planetě Zemi neznámý a nepochopený, nicméně je to směr vývoje v systémech výuky a vzdělávání, který se bude realizovat v nastávajících časech tak, jak se bude vědomí Svrchované Jednoty aktivovat v lidstvu.

Dalším tématem k pochopení je zažitá domněnka, že jedinec potřebuje „*socializaci*“ k tomu, aby se mohl správně vyvíjet a následně plnit svou roli ve společnosti. Tato domněnka, která je prezentována jako neměnný a univerzálně platný zákon v mnohých vzdělávacích a výchovných institucích současnosti, je zastaralá a odráží v sobě nepochopení, že jedinec má univerzální zdroj inteligence ve svém vlastním nitru, a že je to právě tato inteligence, kdo zajišťuje, že jedinec je v souladu s celou společností a přináší jí prospěch. A tak „*socializace*“ jedinců přináší jejich „*normalizaci*“ namísto ocenění jejich autentických přínosů společnosti. To je podobné metodě prořezávání ovocných stromů za účelem zvýšení jejich produktivity, kdy přirozená inteligence, ladnost a krása stromu je okleštěna a modifikována ve prospěch jeho produktivity. Avšak není to produktivita co přinese harmonii a prosperitu lidstvu, nýbrž emoční rovnováha jedinců, kteří žijí šťastný a spokojený život, v důsledku toho, že je jim ponechána svoboda volby, svoboda projevů a vjemů.

Jedinec, k tomu aby byl naplněn, potřebuje mít dobré a silné spojení se svou pravou identitou existující mimo čas a prostor – se svou duší. To je kotva vědomí, která nás zakotvuje v „*plynutí ve světelné řece štěstí, řece božského světla a zvuku*“. Tuto dimenzi vědomí máme ve svém nitru, vždy s sebou, ať se nalézáme kdekoliv. A je to právě snaha o „socializaci“, co nás vytrhává z tohoto spojení se svou duší a uvrhá nás do izolace od své pravé identity. Aby bylo ulehčeno tomuto nesnesitelnému pocitu oddělenosti od svého pravého jáství, je kladen důraz na navazování a udržování vztahů s druhými jedinci, kdy mnozí jsou vedeni k poznání: „*můžu být šťastný pouze tehdy, pokud mám přátele a čím více mám přátel, tím můžu být šťastnější*“. Tato rovnice je platná však jen zdánlivě, protože vztahy s druhými jedinci, i když jsou harmonické, nemůžou nahradit spojení jedince s jeho vlastní duší. Mezilidské vztahy se realizují v časoprostoru, zatímco vztah se svou vlastní duše-osobností je transcendencí časoprostoru a vytváří spojení jedince s doménou Jednoty – s věčností. Právě a jen navázáním a udržením tohoto spojení je realizována Celistvost jedince a bytosti.

Toto spojení jedince s jeho vyšším jástvím je realizováno především prostřednictvím rozvoje emoční, srdeční či intuitivní inteligence jedince. Rozvoj této inteligence vytvoří či zaktivuje „most“ či „portál“, kterému se v Lyricusu říká „Energetické srdce“ a jeho rozvoji či aktivaci slouží praxe zvaná *Život ze srdce* či praxe *Ctností srdce*. Více o těchto termínech a praxi se můžeš dozvědět v článcích *Energetické srdce* a jeho účel v lidském osudu, *Umění ryzosti – duchovní nutnost a Život ze srdce* (články jsou zdarma ke stažení na www.lyricus.cz). V této souvislosti je potřeba pochopit, že mentální inteligence není jedinou inteligencí v lidském nástroji. Kromě mentální existuje také výše zmíněná emoční inteligence a dále také inteligence tělesná. A je to právě skrze emoční inteligenci, jak se odehrává spojení s vyšším jástvím. Pokud chceme tedy jedince vzdělávat s pochopením, že zdroj inteligence má v sobě, vzdělávání a výchovu je zapotřebí zaměřit především na rozvoj emoční inteligence a teprve sekundárně na rozvoj mentálních schopností.

Současný stav v naší společnosti je však takový, že důraz je kladen především na rozvoj mentální inteligence a emoční inteligence je buďto zanedbávána, nebo dokonce potlačována, tělesná inteligence je pak stavěna do role úplného outsidera tím, že je redukována na schopnost podávání „sportovního výkonu“ či „fyzické síly“, kde radost z prostého tělesného pohybu je nahrazena bojem, soutěživostí a snahou zvítězit nad druhými.

* * * * *

Náš syn od dětských let miluje pohyb. Miluje volnou přírodu, ve které může běhat a hrát si. Pohyb, volnost, svobodu. Také má rád samotu a ústraní, zatímco přítomnost druhých dětí nevyhledává, nebo jen dočasně a krátkodobě. Je velmi tvůrčí a vynalézavý. Tato jeho orientace vedla ke skutečnosti, že zatímco druhé děti v jeho věku už ovládali malování, čtení, psaní, on ovládal běhání, skákání, skotačení, dovádění a množství manuálních činností, dovedností a schopností. Tato situace se vyvinula až do té míry, že v době kdy měl nastoupit do školy neměl patřičné schopnosti a pracovnice pedagogicko-psychologické poradny ho označila za méně vyvinutého či zaostalého, v důsledku čehož dostal roční odklad nástupu do školy.

Rozjímal jsem při procházkách přírodou se svým synem o této „nálepce“, kterou obdržel a sledoval přitom jeho nezkrotný elán, radost, vitalitu a vynikající fyzickou zdatnost, která byla zcela očividně v rozporu s hodnocením „méně vyvinutý“, které obdržel v poradně. Během této doby mi přišlo krásné pochopení, že syn vůbec není méně vyvinutý, nýbrž že pouze klade důraz na rozvoj tělesné a emoční inteligence a to z důvodu, že jsme mu to umožnily, neboť tyto inteligence chápeme jako důležitou součást bytosti, ba za její základnu. Neměl důvod posunovat se do rozvoje mysli, neboť

k tomu nebyl nucen a veden. Důvěřoval jsem, že doba, kdy začne chtít rozvíjet svou mysl, přijde tehdy, až bude tělesně a emočně zralý na tento posun zájmů. Na rozdíl od pracovnice poradny, která razila přístup, že musím syna donutit, protože jinak zůstane nevzdělaný a mentálně nerozvinutý, jsem cítil, že tento vývojový posun přijde sám od sebe, neboť je přirozenou potřebou bytosti rozvíjet se a expandovat vědomí. A tak se také stalo. O rok později syn dozrál a začal ze své vlastní vůle rozvíjet mentální schopnosti.

Avšak nástup do školy se opět neuskutečnil, neboť jsme se rozhodli (na synovu žádost) pro domácí výuku. Během této doby domácího vzdělávání jsme získali zkušenost, že stačí jedna hodina denně domácí výuky na to, aby syn „udržel krok“ s ostatními dětmi ve škole, které tam tráví 4 hodiny denně. Nadstandardně jsme přibrali i výuku angličtiny od první třídy a musím jednoznačně říci, že tento způsob výuky je o všestranné radosti, ulehčení a svobodě Ducha. Učí se nejen syn, učím se i já. Naslouchat srdci, učím se spontánnosti a citlivosti. Prožívám velkou vděčnost za to, že můžu být svědkem a pozorovatelem toho, jak se jádro srdeční inteligence bytosti obaluje myslí a vzniká vědomí lidské osobnosti - aniž by bylo ztraceno spojení s inteligencí duše.

Ředitelka školy vyjádřila při pohovoru s námi svou obavu: *„jen aby se při tomto svobodném způsobu výchovy a vzdělávání naučil dělat nejenom to, co chce, ale také to, co nechce, co je však zapotřebí v rámci slušného chování.“*

Aniž bych jakkoliv chtěl odsuzovat paní ředitelku, tato jediná věta zcela vystihuje přístup a způsob chápání soudobých systémů vzdělávání a výchovy, kde není brán ohled na to, co si dítě ze srdce přeje a co ho baví (jinými slovy není dán prostor pro jeho intuitivní inteligenci a vlastní volbu) a místo toho je mu doktrinováno to, co si druzí myslí, že je pro něj vhodné a potřebné. To je přesně bod, kdy je jedinec vnějšími tlaky *„odpojen v jeho nejlepším zájmu“* od zdroje své přirozené inteligence – hlasu svého srdce, který je mostem k inteligenci duše.

Rozvinutá inteligence srdce se dá pojmenovat pojmy, jako: *vděčnost, soucit, odpuštění, pokora, pochopení, srdnatost či odvaha*. Říkáme jim Cnosti srdce. Tyto inteligence a schopnost projevovat je ve svém chování však nepřichází jako důsledek vzdělání a nasbíraných vědomostí, objevují se jako důsledek poskytnuté svobody a možnosti volby. Jsou přirozeně zakódovány v srdci každého jedince. Objevují se jako následek vibrujícího, vřelého a neochvějného spojení jedince s jeho vyšším jástvem. Čím více je mysl vzdělaná, tím těžší je pro srdeční inteligenci tuto mysl přimět ke spolupráci. A to, co nazýváme „slušným chováním“ či „dobrým vzděláním“, je mnohem více vnější sadou instrukcí pro mysl, než posílením vřelého spojení jedince s jeho přirozenou srdeční inteligencí.

* * * * *

*Necht' tento článek slouží jako otevřená podpora všem,
kteří žijí životem ze srdce a chtějí zprostředkovat tuto možnost i svým dětem.*

Hořím ve tvém srdci
Ondra